

TALÁLT VERSEK

Sziveri János

(1954 – 1990)

AGNUS DEI

Fölzaklatott minket hajdanán
fenekünkbe ha petárdát dugtak
s pomagránát tüdőnkből ami jó
megtartották volt maguknak

Kisajátítottak mindenestől
és combunkból lesztek jókorát
ráfanyalodtak a zsigerekre
velőnket szívták nádon át

Minden ami puha a múltba szállt
lerohadt ágyékunk – majd a has is
nem segít rajtunk a fű se már
kender marihuana hasis

Csak belőlünk zabáltak egykoron
de undorral visszaköptek
bámulnak reánk most értetlenül
akik utánunk jöttek

A halandó bánata határtalan
amit ma megtehet másnapra halaszt
lángra lobban a fejére csavart
gyűrött és porhanyós damaszt

Ápoljuk jóságod zilált csöndjét
s megőrzöd számunkra magad

ráérsz likvidálni szellemünket
minden kötél ha szakad

Lefejted rólunk mérgeket
csőröddel tépdased húsunk
eszményeinkkel van csupán bajod
miket naponta zúzunk

Forgom az akarás tűtengelyén:
Isten báránya nyárson
mint agyagos hantok heverünk
szánalmasan egymáson

VAKTÜKÖR

A bútoron korom lapul
mint kéklő lepel
bevon mindent az ernyedés
vagy hóhamu lep el

Bolyhos pára sarjad
mellemre huppan az éj
bekecset borít magára
a gombát termő ganéj

A látkép ráncos holdvirág
s olyannyira barokk
hogy a kérges puhaságba
már-már beléhalok

Otromba józan észverés
aszottan és némán
bomlasztja tépett irgalmát
utat vág a vénán

Orrunkban karika himbál
s teknőben csillog a talpam
a senyvedő tisztességből
üszkös sípot faragtam

Belem a salakra kibillen
remeg mint tojás szike
jég fölött pihen a dér
parancsban őrzőnk bízik-e

Ingujja takonytól ragyog
vacog de szólni nem mer
odvas gyöngysort nyaldos
egy révülő fehér ember

Alakulgat tépett számban
reccsen a puszta versanyag
lágyszmogban huzat vájkál
s bemocskol a nyers latyak